

Tak, w nieprzewidzialnych sytuacjach chrztu może udzielić każdy człowiek – „każdy człowiek” głosi Kodeks Prawa Kanonicznego (Kanon 861), przy tym w kanonie nie udokładnia się tego pojęcia, mówi się tylko: „każdy człowiek, mający właściwą intencję”.

Oczywiście, dotyczy to wypadków konieczności, na przykład niebezpieczeństwa śmierci, gdy nie ma możliwości zwrócenia się do innego szafarza sakramentu. Aby dany chrzest był prawdziwy, trzeba by osoba udzielająca go miała zamiar uczynić to, co czyni Kościół zgodnie z nakazem Pana Boga; nawet jeśli nie jest chrześcijaninem lub w ogóle nie wierzy w Boga. W tym momencie nie jest ważne, co o tym myśli osoba udzielająca sakramentu, ale życzenie osoby, przyjmującej ten sakrament. Rzymski obrzęd chrztu doprecyzował, że w przypadku śmiertelnego niebezpieczeństwa ochrzcić może każdy, posiadający właściwą materię, formę oraz intencję. ‘Materia’ to czysta (bez żadnych dodatków) woda, ‘forma’ to formuła chrztu: „... ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (albo „chrzci się sługa Boży”). †

W przypadku niebezpieczeństwa śmierci i braku kapłana, przy wyborze szafarza sakramentu przestrzega się następującej hierarchii: diakon, kleryk, osoba świecka. Kobieta może udzielić chrztu, jeśli jest to możliwe zgodnie z zachowaniem pozorów lub jeśli lepiej zna się na materii i formie obrzędu. Ostatnie miejsce w hierarchii zajmują rodzice – mogą ochrzcić tylko wtedy, jeżeli nie ma żadnej innej osoby, która by mogła udzielić chrztu w wypadku konieczności.